

přenesení šlo jen o úkony úřední, spojené s vyměřováním a vybíráním dávky a vyvrací sám pak stanovisko úřadu, že zem. inspektorát byl zmocněn také k zastupování obce jako strany.

Pokud konečně žal. úřad v odvodním spise poukazuje na to, že odepřením legitimace zem. inspektorátu k odvolání mařila by se ratio legis zbaviti obce právnicky obtížné agendy tím, že by se ukládalo obcím, by samy pečovaly o udržení dávk. předpisu opravnými prostředky, což by bylo pro ně obtížnější než vyměřování dávky samé, a že po stránce praktické naráží pak uznání legitimace obcí k odvolání na nepřekonatelné překážky, sluší uvážit, že uvedená ratio legis nedošla ani v zák. č. 329/1921, ani ve vl. nař. č. 143/22 Sb. výrazu, a že nss přezkoumává nař. rozhodnutí v mezích jeho zákonitosti a nesmí při tom brát zřetel na vhodnost a účelnost nař. rozhodnutí.

Z vývodů shora uvedených plyne, že zem. inspektorátu nedostávalo se legitimace k podání opravného prostředku proti rozhodnutí okr. úřadu ve věci dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí. Žal. úřad měl proto odvolání jeho jako odvolání strany nelegitimované odmítnouti. Jestliže tak neučinil, nýbrž podrobil stížnost meritornímu přezkoumání, překročil meze své instanční pravomoci a jeho výrok jest proto nezákonným.

Č. 11.360.

Zaměstnanci veřejní. — Zdravotnictví: Je státní úředník povinen nahraditi léčebné výlohy za své léčení ve veřejné nemocnici?

(Nález ze dne 16. června 1934 č. 7458.)

V ě c: Země Podkarpatoruská proti zemskému úřadu v Užhorodě o náhradu léčebných výloh.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Upomínkou městského berního úřadu v Berehově z 28. prosince 1930 byl vyzván Dr. Adolf B., vrchní finanční komisař v Užhorodě, aby zaplatil 5.668 Kč z titulu léčebných výloh za svoje léčení ve všeobecné veřejné zemské nemocnici v Berehově.

Na námitky Dra B., v nichž popíral povinnost náhrady léčebných výloh, ježto podle zák. č. 221/1925 Sb. je povinen výlohy ty hraditi léčebný fond, rozhodl okr. úřad v Berehově výměrem ze 4. března 1931, že Dr. Adolf B. je povinen zaplatiti 5.640 Kč, ježto léčebný fond veřejných zaměstnanců hradí léčení při jedné a téže chorobě v nemocnici nejvýše za dobu dvou měsíců, t. j. 61 dnů, kdežto nemoc Dra B. trvala několik měsíců a je tedy povinen rozdíl, t. j. 5.640 Kč, uhraditi.

Na odvolání Dra B. bylo nař. rozhodnutím rozhodnutí okr. úřadu v Berehově zrušeno s tím odůvodněním, že Dr. B. jako člen léčebného fondu ve smyslu výnosu min. zdrav. z 26. dubna 1928 č. 12.888 resp. z 10. listopadu 1930 č. 26.166 není povinen léčebné výlohy hraditi.

O stížnosti uvažoval nss následovně:

Ze správních spisů je patrné, že léčebné výlohy za ošetřování zúčastněné strany ve všeobecné veřejné zemské nemocnici v Berehově

po dobu 2 měsíců (60 dnů à 24 Kč) obnosem 1.440 Kč správě zmíněné nemocnice nahradil léčebný fond veřejných zaměstnanců. Jde tedy jen o to, zda zúčastněná strana je povinna hraditi správě zmíněné nemocnice ošetrovací výlohy za dobu přesahující zmíněné dva měsíce. Jedná se tedy o spor mezi všeobecnou veřejnou nemocnicí na jedné straně a zúčastněnou stranou jako ošetřovaným na straně druhé o zaplacení ošetrovacích výloh. Žal. úřad vyslovil v nař. rozhodnutí, že zúčastněná strana není povinna léčebné výlohy platiti, a jak z rozhodnutí toho je patrné, odůvodnil výrok svůj tím, že zúčastněnou stranu povinnost platiti ošetrovací výlohy nestihá ve smyslu cit. výn. min. zdrav. O žádný jiný důvod nař. rozhodnutí se neopírá a nic jiného k odůvodnění svého výroku neuvádí. Výnosy tyto obsahují však, jak v prvním z nich je výslovně uvedeno, pouhé »pokyny« určené pro ředitelství státních a jiných všeobecných (župních, městských) nemocnic a jiných zdravotních ústavů a zejména i pokyny o tom, ve kterých případech a jakým způsobem mají ošetrovací výlohy za ošetřování nemocných v ústavech těch býti vymáhány. Výnosy ty nelze považovati za všeobecně závazné normy, o které by uplatňované nároky nemocnic na náhradu ošetrovacích výloh mohly býti přímo opřeny.

Nemohl se proto žal. úřad o výnosy tyto opřít, a ježto poukaz na výnosy ty je jediným důvodem, který žal. úřad uvádí, nezbylo než nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.361.

Dávka za úřední úkony. — Občanství státní: * Nabytí státního občanství ve smyslu § 4 odst. 5 ústavního zákona č. 152/26 Sb. podléhá dávce za úřední úkony.

(Nález ze dne 16. června 1934 č. 11.757.)

V ě c: Dezider Sch. v L. (adv. Dr. Ben. Gibian z Prahy) proti ministerstvu vnitra o dávku za udělení státního občanství a o státní občanství.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: V řízení o žádosti st-lově za udělení čl. státního občanství podle zák. č. 152/26 Sb. předepsal žal. úřad st-li dávku za udělení státního občanství ve výši 4.000 Kč a současně vyslovil, že považuje státní občanství st-li za udělené ve smyslu § 4 odst. 5 zák. č. 152/26 Sb.

O stížnosti uvážil nss: — — —

Stížnost namítá předem, že dávka vůbec neměla býti předpisována, poněvadž st-li nebylo státní občanství uděleno, nýbrž nabyl ho st-l automaticky podle § 4 odst. 5 cit. zák.

Stížnosti nebylo možno přisvědčiti.

Podle § 1 zák. ze 3. dubna 1925 č. 53 Sb. možno předepsati dávku za úřední úkony ve věcech správních, pokud se staly v podstatě v zájmu soukromém, jakož i za udělení oprávnění a poskytnutí výhod ve věcech správních. Nemůže býti sporu o tom, že udělení státního občanství jest udělením oprávnění ve smyslu právě cit. § 1 zák. o dávce za úřední úkony a podléhá proto dávce z úředních úkonů. Otázkou pak jest, zda